

Kristina Ohlsson

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Ανεπιθύμητο

Στα βήματα του
Jo Nesbo, η Ohlsson
δημιουργεί φανατικούς
αναγνώστες.

Booklist

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

Κάθε φορά που άφηνε τη σκέψη του να περιπλανηθεί, για κάποιον λόγο επέστρεφε πάντα στο ιατρικό ιστορικό. Συνήθως αυτό συνέβαινε τη νύχτα.

Ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι και κοίταζε μια μύγα στο ταβάνι. Δεν του άρεσαν το σκοτάδι και η ξεκούραση. Ήταν λες και οι άμυνές του χάνονταν μόλις έπεφτε ο ήλιος, και πλησίαζαν ύπουλα η κούραση και το σκοτάδι για να τον τυλίξουν. Δεν του άρεσε να νιώθει έτσι ανυπεράσπιστος, ήταν ενάντια στη φύση του. Σε όλη του τη ζωή προσπαθούσε πάντα να είναι σε επιφυλακή, να είναι προετοιμασμένος. Και για να είναι σε επιφυλακή, έπρεπε να είναι ξύπνιος.

Συνειδητοποίησε ότι είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχε ξυπνήσει από τα ίδια του τα δάκρυα. Είχε περάσει πολύς καιρός από την εποχή που οι αναμνήσεις τον πλήγωναν και τον έκαναν να νιώθει αδύναμος. Από αυτή την άποψη, βρισκόταν σε καλό δρόμο στην προσπάθειά του να βρει γαλήνη.

Κι όμως.

Αν έκλεινε τα μάτια του πολύ σφιχτά και γύρω του είχε απόλυτη ησυχία, μπορούσε να τη δει μπροστά του. Η ογκώδης μορφή της ξεπρόβαλλε μέσα από τις σκιές και τον πλησίαζε με βαριά βήματα. Αργά αργά, όπως κινούνταν πάντα.

Η ανάμνηση της οσμής της του έφερνε ακόμη αναγούλα. Βαριά και γλυκιά, αποπνικτική σαν σκόνη. Αδύνατο να πάρει ανά-

σα. Σαν την οσμή από τα βιβλία στη βιβλιοθήκη της. Κι άκουγε τη φωνή της:

«Ξεροκέφαλο ρεμάλι» του έλεγε με σιγανή σφυριχτή φωνή. «Άχρηστο έκτρωμα».

Και μετά τον άρπαζε και τον έσφιγγε γερά.

Μετά τα λόγια ακολουθούσαν πάντα ο πόνος και η τιμωρία. Η φωτιά. Η ανάμνηση της φωτιάς υπήρχε ακόμη σε κάποια σημεία του κορμιού του. Του άρεσε να περνά το δάχτυλό του πάνω από τις ουλές, ξέροντας ότι είχε επιβιώσει.

Όταν ήταν πολύ μικρός, πίστευε ότι τον τιμωρούσε επειδή τα έκανε όλα στραβά. Έτσι, ακολουθώντας την παιδική του λογική, προσπαθούσε να τα κάνει όλα σωστά. Απεγνωσμένα και επίμονα. Και πάλι όμως όλα κατέληγαν στραβά.

Όταν μεγάλωσε, κατάλαβε. Απλούστατα δεν υπήρχε τίποτα σωστό. Δεν ήταν μόνο οι πράξεις του που ήταν λάθος κι έπρεπε να τιμωρηθεί γι' αυτές· ήταν όλη η ουσία και η ύπαρξή του. Τον τιμωρούσε για το ίδιο το γεγονός της ύπαρξής του. Αν δεν υπήρχε αυτός, δεν θα είχε πεθάνει ποτέ Εκείνη.

«Δεν έπρεπε να 'χεις γεννηθεί ποτέ!» του ούρλιαζε κατάμουτρα. «Είσαι κακός, κακός, κακός!»

Το κλάμα που ακολουθούσε μετά τη φωτιά έπρεπε να είναι σιωπηλό. Σιωπηλό, πάντα σιωπηλό, για να μην τον ακούσει. Γιατί αν τον άκουγε, ερχόταν πάλι. Πάντα.

Θυμόταν ότι για πολύ καιρό οι κατηγορίες της του προκαλούσαν μεγάλο άγχος. Πώς να χωρέσει το μυαλό του αυτή την τεράστια ενοχή; Και πώς μπορούσε να πληρώσει για αυτό που είχε κάνει, να εξιλεωθεί για την αμαρτία του;

Το ιατρικό ιστορικό.

Πήγε στο νοσοκομείο όπου ήταν ασθενής Εκείνη και διάβασε το ιστορικό της. Βασικά για να πάρει μια ιδέα για τις διαστάσεις του εγκλήματός του. Ήταν ενήλικας τότε. Ενήλικας, με ένα τεράστιο και αιώνιο χρέος εξαιτίας των αμαρτιών του. Όμως αυτά που διάβασε στο ιστορικό τον μετέτρεψαν εντελώς από-

σμενα από οφειλέτη σε ελεύθερο άνθρωπο. Και αυτή η απελευθέρωση έφερε τη δύναμη και την ανάρρωση. Βρήκε μια νέα ζωή, αλλά και μια σειρά από νέα και σημαντικά ερωτήματα που έπρεπε να απαντηθούν. Το ερώτημα δεν ήταν πια πώς μπορούσε να αποζημιώσει κάποιον άλλο. Το ερώτημα ήταν πώς μπορούσε να αποζημιωθεί ο ίδιος.

Ξαπλωμένος όπως ήταν, χαμογέλασε αμυδρά κι έριξε μια ματιά στη νέα κούκλα που είχε διαλέξει. Πίστευε –δεν μπορούσε ποτέ να είναι σίγουρος– ότι αυτή θα άντεχε πιο πολύ από τις άλλες. Δεν ήταν απαραίτητο να αντιμετωπίσει το παρελθόν της, όπως είχε κάνει ο ίδιος. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα σταθερό χέρι, το δικό του σταθερό χέρι.

Και πάρα πολλή αγάπη. Τη δική του, ιδιαίτερη, καθοδηγητική αγάπη.

Της χάιδεψε απαλά την πλάτη. Κατά λάθος, ή ίσως επειδή όντως δεν μπορούσε να δει τα τραύματα που της είχε προκαλέσει, το χέρι του πέρασε πάνω από έναν πρόσφατο μώλωπα. Στόλιζε τη μία ωμοπλάτη της σαν μια μικρή σκοτεινή λίμνη. Αυτή ξύπνησε ξαφνιασμένη και γύρισε προς το μέρος του. Το βλέμμα της ήταν γεμάτο φόβο· δεν ήξερε ποτέ τι την περίμενε όταν έπεφτε το σκοτάδι.

«Ηρθε η ώρα, Κούκλα».

Ένα όμορφο νυσταγμένο χαμόγελο απλώθηκε στο ντελικάτο πρόσωπό της.

«Θα αρχίσουμε αύριο» της ψιθύρισε.

Μετά γύρισε πάλι ανάσκελα και κάρφωσε ξανά το βλέμμα του στη μύγα. Ξύπνιος και έτοιμος. Χωρίς ανάπαυση.

ΤΡΙΤΗ

Το πρώτο παιδί εξαφανίστηκε εκείνο το καλοκαίρι της ασταμάτητης βροχής. Όλα ξεκίνησαν μια Τρίτη, μια παράξενη μέρα που κατέληξε να αλλάξει ριζικά τη ζωή πολλών ανθρώπων. Ένας από αυτούς ήταν ο Χένρι Λίντγκρεν.

Εκείνη την Τρίτη στα τέλη Ιουλίου, ο Χένρι έκανε βάρδια στη Χ2000, την αμαξοστοιχία εξπρές από το Γκέτεμποργκ στη Στοκχόλμη. Ήταν προϊστάμενος αμαξοστοιχίας στους Σουηδικούς Εθνικούς Σιδηροδρόμους επί πολλά χρόνια, τόσα που δεν ήθελε καν να τα θυμάται, και πραγματικά δεν ήξερε τι θα έβρισκε για να απασχοληθεί όταν θα τον υποχρέωναν να βγει στη σύνταξη. Τι θα έκανε με τόσο ελεύθερο χρόνο, εντελώς μόνος του;

Ο Χένρι Λίντγκρεν ήταν ιδιαίτερα παρατηρητικός, πράγμα που τον βοήθησε να θυμάται τόσο καλά τη γυναίκα που θα έχανε το παιδί της σ' εκείνο το ταξίδι. Είχε ανοιχτά πυρρόξανθα μαλλιά, φορούσε πράσινη λινή μπλούζα και σανδάλια, που άφηναν να φανούν τα βαμμένα μπλε νύχια των ποδιών της. Αν ο Χένρι και η γυναίκα του είχαν αποκτήσει κόρη, μπορεί να της έμοιαζε, καθώς η γυναίκα του όσο ζούσε είχε κατακόκκινα μαλλιά.

Ωστόσο, η κόρη της γυναίκας δεν έμοιαζε καθόλου με τη μητέρα της, όπως παρατήρησε ο Χένρι την ώρα που τους τρυπούσε τα εισιτήρια στον σταθμό του Γκέτεμποργκ. Τα μαλλιά της ήταν σκούρα καστανά και σχημάτιζαν τόσο απαλά κύματα, που

έμοιαζαν σχεδόν ψεύτικα. Απλώνονταν ανάλαφρα στους ώμους της και στη συνέχεια έπεφταν μπροστά πλαισιώνοντας το πρόσωπό της. Το δέρμα της ήταν πιο μελαψό από της μητέρας της, αλλά τα μάτια της ήταν μεγάλα και γαλανά. Οι λιγοστές φακίδες που στόλιζαν τη μύτη της ήταν το μόνο που έκανε το πρόσωπό της λιγότερο κουκλίστικο. Ο Χένρι τής χαμογέλασε καθώς περνούσε, κι εκείνη του ανταπέδωσε ένα ντροπαλό χαμόγελο. Ο Χένρι σκέφτηκε ότι η μικρή έδειχνε κουρασμένη. Στηρίζοντας το κεφάλι της στην πλάτη του καθίσματος, στράφηκε και κοίταξε από το παράθυρο.

«Λίλιαν, βγάλε τα παπούτσια σου αν πρόκειται να βάλεις τα πόδια σου πάνω στο κάθισμα» άκουσε ο Χένρι να λέει η γυναίκα στην κόρη της καθώς γύριζε για να τρουπήσει το εισιτήριο του επόμενου επιβάτη.

Όταν τις ξανακοίταξε, η μικρή είχε βγάλει τα μοβ σανδάλια της και είχε μαζέψει τα πόδια της πάνω στο κάθισμα. Τα σανδάλια ήταν ακόμη στο δάπεδο του βαγονιού όταν εξαφανίστηκε.

Το ταξίδι από το Γκέτεμποργκ στη Στοκχόλμη ήταν μάλλον επεισοδιακό. Πολλοί από τους επιβάτες είχαν πάει στη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Σουηδίας για να παρακολουθήσουν τη συναυλία ενός σταρ διεθνούς φήμης στο Στάδιο Ούλεβι, και τώρα γύριζαν με το πρωινό τρένο.

Κατ' αρχάς ο Χένρι είχε προβλήματα στο πέμπτο βαγόνι, όπου δύο νεαροί έκαναν εμετό πάνω στα καθίσματα, καθώς δεν είχαν ξεμεθύσει ακόμη από το πάρτι της προηγούμενης βραδιάς στο Ούλεβι. Έτσι ο Χένρι έσπευσε να φέρει καθαριστικά και ένα υγρό πανί. Σχεδόν ταυτόχρονα, δυο κοπέλες μικρότερης ηλικίας άρχισαν να μαλώνουν στο τρίτο βαγόνι. Η ξανθιά κατηγορούσε τη μελαχρινή ότι προσπαθούσε να της κλέψει το αγόρι της. Ο Χένρι προσπάθησε να τις σταματήσει αλλά μάταια, και η αμαξοστοιχία δεν ησύχασε πραγματικά παρά μόνο αφού πέρασαν το Χούβντε. Τότε όλοι οι ταραξίες αποκοιμήθηκαν επιτέλους, και ο Χένρι κατάφερε να πιει έναν καφέ με τη Νέλι, που δού-

λευε στο κυλικείο. Γυρίζοντας πίσω, πρόσεξε ότι η γυναίκα με τα πυρρόξανθα μαλλιά και η κόρη της, η Λίλιαν, κοιμούνται κι αυτές.

Το υπόλοιπο ταξίδι ήταν μάλλον ήσυχο, μέχρι που άρχισαν να πλησιάζουν στη Στοκχόλμη. Λίγο πριν φτάσουν στο Φλεμινσμπέρι, γύρω στα είκοσι χιλιόμετρα πριν από την πρωτεύουσα, ο βοηθός του, ο Άρβιντ Μέλιν, έκανε μια ανακοίνωση. Ο μηχανοδηγός είχε ειδοποιηθεί για ένα πρόβλημα στο σύστημα σηματοδότησης στο τελευταίο μέρος της διαδρομής μέχρι τον κεντρικό σταθμό της Στοκχόλμης, και θα είχαν μια καθυστέρηση πέντε ή ίσως δέκα λεπτών.

Όσο περίμεναν στο Φλεμινσμπέρι, ο Χένρι είδε τη γυναίκα με τα πυρρόξανθα μαλλιά να κατεβαίνει βιαστικά από το τρένο, μόνη. Την παρακολούθησε με τρόπο από το παράθυρο της μικροσκοπικής καμπίνας που προοριζόταν για το προσωπικό στο έκτο βαγόνι. Την είδε να κάνει μερικά αποφασιστικά βήματα στην πλατφόρμα, από την πλευρά που είχε λιγότερο κόσμο. Έβγαλε κάτι από την τσάντα της. Ίσως κινητό τηλέφωνο; Ύπθεσε ότι η μικρή πρέπει να κοιμόταν ακόμη στο κάθισμά της. Σίγουρα κοιμόταν πριν από λίγο, καθώς το τρένο περνούσε από το Κατριναχόλμ. Ο Χένρι αναστέναξε. Τι τον έπιασε ξαφνικά, να κατασκοπεύει όμορφες γυναίκες;

Γύρισε αλλού κι άρχισε να λύνει το σταυρόλεξο σε ένα περιοδικό. Αργότερα θα αναρωτιόταν ξανά και ξανά τι θα είχε συμβεί αν συνέχιζε να έχει τον νου του στη γυναίκα στην πλατφόρμα. Πολλοί είχαν προσπαθήσει να τον πείσουν ότι δεν ήταν δυνατό να ξέρει τι θα συνέβαινε, ότι δεν έπρεπε να τα βάζει με τον εαυτό του, αλλά μάταια. Ο Χένρι πίστευε ακράδαντα, και θα συνέχιζε να το πιστεύει, ότι η ανυπομονησία του να λύσει ένα σταυρόλεξο είχε καταστρέψει τη ζωή μιας νέας μητέρας. Και ήταν αδύνατο πλέον να γυρίσει πίσω τον χρόνο.

Ήταν ακόμη απασχολημένος με το σταυρόλεξο, όταν άκουσε τη φωνή του Άρβιντ από τα μεγάφωνα. Όλοι οι επιβάτες έπρεπε

να επιστρέψουν στις θέσεις τους. Το τρένο ήταν έτοιμο να συνεχίσει τη διαδρομή του για τη Στοκχόλμη.

Εκ των υστέρων, κανείς δεν θυμόταν να είδε τη γυναίκα να τρέχει πίσω από το τρένο. Πρέπει να έτρεξε όμως, γιατί μόλις μερικά λεπτά αργότερα ο Χένρι δέχτηκε ένα επείγον τηλεφώνημα στην καμπίνα προσωπικού. Μια γυναίκα που καθόταν μαζί με την κόρη της στο δεύτερο βαγόνι, στην έκτη θέση, είχε μείνει στην πλατφόρμα στο Φλεμινσμπερί όταν ξεκίνησε το τρένο, και τώρα ερχόταν στον κεντρικό σταθμό της Στοκχόλμης με ταξί. Αυτό σήμαινε ότι η κόρη της είχε μείνει μόνη στο τρένο.

«Φτου να πάρει» είπε ο Χένρι κι έκλεισε.

Γιατί δεν μπορούσε ποτέ να αναθέσει σε κάποιον άλλο έστω και την πιο απλή δουλειά χωρίς να πάει κάτι στραβά; Γιατί δεν μπορούσε να έχει μια στιγμή ησυχία;

Το τρένο ήταν τόσο κοντά στον τελικό προορισμό του, ώστε δεν συζήτησαν καν το ενδεχόμενο να το σταματήσουν σε κάποιον ενδιαμέσο σταθμό. Ο Χένρι πήγε γρήγορα στο δεύτερο βαγόνι, όπου συνειδητοποίησε ότι η γυναίκα που είχε χάσει το τρένο ήταν η κοκκινομάλλα την οποία παρακολουθούσε στην πλατφόρμα. Αναγνώρισε την κόρη της, που τώρα ήταν μόνη. Πήρε από το κινητό του το κέντρο ελέγχου και τους ενημέρωσε ότι η μικρή κοιμόταν ακόμη και ότι δεν υπήρχε λόγος να την τρομάξουν πληροφορώντας τη για την απουσία της μητέρας της. Αφού συμφώνησαν όλοι, ο Χένρι υποσχέθηκε να προσέχει την κοπέλα προσωπικά μέχρι να φτάσει το τρένο στον προορισμό του. Προσωπικά. Μια λέξη που θα αντηχούσε στο μυαλό του για πολύ καιρό.

Καθώς η αμαξοστοιχία περνούσε από τον σταθμό Σόντερ στα νότια προάστια, τα κορίτσια στο τρίτο βαγόνι άρχισαν πάλι να φωνάζουν και σύντομα πιάστηκαν στα χέρια. Ένας επιβάτης πέρασε από το τρίτο βαγόνι στο δεύτερο. Καθώς άνοιξε η ενδιάμεση πόρτα, ο Χένρι άκουσε γυαλιά να σπάνε και αναγκάστηκε να αφήσει το κοιμισμένο παιδί μόνο του. Ταραγμένος, έκανε μια επείγουσα κλήση στον Άρβιντ στον ασύρματο.

«Άρβιντ, έλα αμέσως στο τρίτο βαγόνι!» ούρλιαξε.

Δεν πήρε όμως καμία απάντηση από τον βοηθό του.

Μέχρι να καταφέρει ο Χένρι να χωρίσει τις δυο κοπέλες, το τρένο είχε σταματήσει με το χαρακτηριστικό του σφύριγμα, σαν βαριά ασθματική ανάσα γέρου.

«Πόρνη!» στρίγκλισε η ξανθιά.

«Τσούλα!» απάντησε η φίλη της.

«Τι απαίσια συμπεριφορά» είπε μια ηλικιωμένη κυρία που είχε σηκωθεί για να πάρει τη βαλίτσα της από τη σχάρα αποσκευών πάνω από τα καθίσματα.

Ο Χένρι άρχισε να περνάει γρήγορα ανάμεσα στους επιβάτες που είχαν αρχίσει να κάνουν ουρά στον διάδρομο για να κατεβούν από το τρένο. Καθώς κατευθυνόταν στο δεύτερο βαγόνι, στράφηκε και φώναξε:

«Κοιτάξτε να κατεβείτε αμέσως από την αμαξοστοιχία εσείς οι δύο!»

Ευχήθηκε να μην είχε ξυπνήσει η μικρή. Άλλωστε, είχε απομακρυνθεί ελάχιστα.

Συνέχισε να προχωρά σπρώχνοντας κάμποσους επιβάτες καθώς κάλυπτε τη σύντομη απόσταση. Εκ των υστέρων ορkiζόταν ότι δεν είχε λείψει πάνω από τρία λεπτά.

Όμως το χρονικό διάστημα, όσο μικρό κι αν ήταν, δεν άλλαζε τίποτα.

Όταν έφτασε στο δεύτερο βαγόνι, η μικρή είχε χαθεί. Τα μοβ σανδάλια της ήταν ακόμη στο δάπεδο. Και το τρένο άδειαζε στην πλατφόρμα όλους τους επιβάτες που είχαν ταξιδέψει από το Γκέτεμποργκ στη Στοκχόλμη υπό την προστασία του Χένρι Λίντγκρεν.

Ο Άλεξ Ρεστ ήταν αστυνομικός για πάνω από είκοσι πέντε χρόνια. Μπορούσε λοιπόν να ισχυριστεί δικαιολογημένα ότι είχε μεγάλη πείρα στην αστυνομική έρευνα, ότι ήταν ιδιαίτερα ικανός και ότι είχε αναπτύξει μια εξαιρετικά εκλεπτυσμένη διαίσθηση. Όπως του έλεγαν συχνά, είχε καλό ένστικτο.

Σε αυτή τη δουλειά, ελάχιστα πράγματα ήταν πιο σημαντικά από το ένστικτο. Ήταν το χαρακτηριστικό κάθε ικανού αστυνομικού, ο υπέρτατος τρόπος για να ξεχωρίσεις ποιος ήταν κατάλληλος για το επάγγελμα και ποιος όχι. Το ένστικτο δεν μπορούσε ποτέ να υποκαταστήσει τα στοιχεία, αλλά μπορούσε να τα συμπληρώσει. Όταν είχες όλα τα δεδομένα στο τραπέζι, έχοντας βρει όλα τα κομμάτια του παζλ, αυτό που έμενε ήταν να καταλάβεις τι ήταν αυτό που είχες μπροστά σου, τι εικόνα σχηματιζόταν, και να συναρμολογήσεις αυτές τις αποσπασματικές πληροφορίες σε ένα σύνολο.

«Πολλοί εισί οι κλητοί, ολίγοι δε οι εκλεκτοί» του είχε πει ο πατέρας του στο κήρυγμα που του έκανε όταν ο Άλεξ πρωτοδιορίστηκε στην αστυνομία.

Στην πραγματικότητα, ο πατέρας του ήλπιζε ότι ο γιος του θα γινόταν κληρικός όπως και οι περισσότεροι πρωτότοκοι της οικογένειας, και δυσκολευόταν να δεχτεί το γεγονός ότι ο γιος του είχε προτιμήσει την αστυνομία.

«Η δουλειά του αστυνομικού είναι κι αυτή ένα λειτούργημα» του είχε πει ο Άλεξ σε μια προσπάθεια να τον μαλακώσει.

Αφού το σκέφτηκε για μερικούς μήνες, ο πατέρας του του ανακοίνωσε ότι θα δεχόταν και θα σεβόταν την επαγγελματική επιλογή του γιου του. Ίσως το θέμα πέρασε πιο ανώδυνα χάρη στο γεγονός ότι ο αδελφός του Άλεξ αποφάσισε αργότερα να γίνει εκείνος κληρικός. Ο Άλεξ τού χρωστούσε αιώνια ευγνωμοσύνη για αυτή την απόφαση.

Ο Άλεξ ήθελε να συνεργάζεται με ανθρώπους που, όπως και ο ίδιος, είχαν μια ιδιαίτερη κλίση σε αυτή τη δουλειά. Με ανθρώπους που διέθεταν επίσης διαίσθηση, καθώς και μια καλά ανεπτυγμένη αίσθηση για το τι είναι σημαντικό και τι ανοησία.

Ίσως, σκεφτόταν καθώς οδηγούσε με προορισμό τον κεντρικό σταθμό της Στοκχόλμης, γι' αυτό δεν μπορούσε να συμπαθήσει τη νέα του συνάδελφο, τη Φριεντρίκα Μπέργιμαν. Και η ίδια έδειχνε να θεωρεί πως δεν είχε ούτε κλίση ούτε ιδιαίτερες ικανότητες για αυτή τη δουλειά. Ο Άλεξ πίστευε ότι η καριέρα της στην αστυνομία δεν θα κρατούσε πολύ.

Της έριξε μια κλεφτή ματιά έτσι όπως καθόταν στο κάθισμα του συνοδηγού δίπλα του. Η πλάτη της ήταν υπερβολικά ίσια. Αρχικά ο Άλεξ είχε αναρωτηθεί μήπως η Φριεντρίκα είχε περάσει από τον στρατό. Μάλιστα, είχε ευχηθεί να ήταν έτσι. Όμως, όσες φορές κι αν είχε κοιτάξει το βιογραφικό της, δεν είχε βρει ούτε μια λέξη που να υπονοεί ότι είχε κάνει έστω και μία ώρα στις ένοπλες δυνάμεις. Αναστέναξε. Τότε πρέπει να είχε κάνει ρυθμική γυμναστική. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση, γιατί καμία κανονική γυναίκα, που δεν είχε κάνει τίποτα πιο συναρπαστικό από το να πάει στο πανεπιστήμιο, δεν θα μπορούσε να στέκεται με τόσο ίσια πλάτη.

Ο Άλεξ ξερόβηξε σιγά. Αναρωτιόταν αν έπρεπε να αναφέρει κάτι για την υπόθεση πριν φτάσουν στον σταθμό. Η Φριεντρίκα δεν είχε αντιμετωπίσει ξανά τέτοιες καταστάσεις. Το βλέμμα τους συναντήθηκε για μια στιγμή και μετά ο Άλεξ στράφηκε πάλι στον δρόμο.

«Πολλή κίνηση σήμερα» μουρμούρισε.

Λες και υπήρχαν μέρες που το κέντρο της Στοκχόλμης ήταν άδειο.

Κατά τη διάρκεια της πολυετούς θητείας του στο Σώμα, ο Άλεξ είχε αντιμετωπίσει αρκετές εξαφανίσεις παιδιών, καταλήγοντας πάντα στο εξής συμπέρασμα: «Τα παιδιά δεν χάνονται, τα χάνουν οι μεγάλοι». Σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις, πίσω

από το χαμένο παιδί υπήρχε ένας χαμένος γονιός. Κάποιος αμελής γονιός που κατά τη γνώμη του Άλεξ δεν θα έπρεπε ποτέ να είχε κάνει παιδιά. Όχι απαραίτητα ένας άνθρωπος με επιβλαβή τρόπο ζωής ή με προβλήματα αλκοολισμού. Μπορεί κάλλιστα να ήταν κάποιος που δούλευε πολλές ώρες, ή που έβγαινε έξω με φίλους πάρα πολύ συχνά και αργούσε να γυρίσει σπίτι, ή κάποιος που απλώς δεν πρόσεχε αρκετά το παιδί του. Αν τα παιδιά καταλάμβαναν τον χώρο που έπρεπε στη ζωή των μεγάλων, οι εξαφανίσεις θα ήταν πολύ πιο σπάνιες. Ή τουλάχιστον σε αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει ο Άλεξ.

Τα σύννεφα απλώνονταν πυκνά και σκούρα στον ουρανό. Καθώς έβγαιναν από το αμάξι, ακούστηκε ένα αδύναμο μπουμπουνητό που το ακολούθησε ένας κεραυνός. Η ατμόσφαιρα ήταν βαριά και υγρή. Ήταν μία από εκείνες τις μέρες που λαχταρούσες να έρθει η βροχή, συνοδευόμενη από τους κεραυνούς, για να γίνει πιο ανεκτός ο αέρας. Μια αστραπή χάραξε τα σύννεφα κάπου πάνω από την παλιά πόλη. Πλησίαζε κι άλλη καταιγίδα.

Ο Άλεξ και η Φριεντρίκα μπήκαν με γρήγορο βήμα στον κεντρικό σταθμό της Στοκχόλμης από την κύρια είσοδο. Ο Άλεξ έλαβε ένα τηλεφώνημα στο κινητό από το τρίτο μέλος της ομάδας του, τον Πιέντερ Ριντ, ο οποίος τον ενημέρωσε ότι βρισκόταν καθ' οδόν. Ευτυχώς. Δεν θα ένιωθε καλά αν άρχιζε μια τέτοια έρευνα χωρίς να έχει δίπλα του κανέναν πέρα από τη Φριεντρίκα, που όπως έδειχναν τα πράγματα θα του ήταν άχρηστη.

Ήταν περασμένες τρεις ώρες όταν έφτασαν στην πλατφόρμα δεκαεπτά, όπου είχε σταματήσει το τρένο για να υποβληθεί σε μια τυπική έρευνα. Η αστυνομία είχε ενημερώσει τους Σουηδικούς Εθνικούς Σιδηροδρόμους ότι δεν μπορούσε να τους δώσει ακριβή ημερομηνία για την επανένταξη της αμαξοστοιχίας στα δρομολόγια, πράγμα που προκάλεσε καθυστερήσεις στην κίνηση αρκετών τρένων εκείνη τη μέρα. Στην πλατφόρμα, ελάχιστοι ήταν εκείνοι που δεν φορούσαν αστυνομική στολή. Ο Άλεξ συμπέρανε ότι μια κοκκινομάλλα καθισμένη σε ένα μεγάλο μπλε

πλαστικό κιβώτιο που έγραφε πάνω «Άμμος», δείχνοντας εξουθενωμένη αλλά διατηρώντας την ψυχραιμία της, ήταν η μητέρα του εξαφανισμένου παιδιού. Διαισθάνθηκε ότι δεν ήταν από τους γονείς που χάνουν τα παιδιά τους. Ξεροκατάπιε. Αν το παιδί δεν είχε χαθεί, αυτό σήμαινε ότι είχε πέσει θύμα απαγωγής, κάτι που θα περιέπλεκε σημαντικά τα πράγματα.

Προσπάθησε να διώξει αυτές τις σκέψεις από το μυαλό του. Δεν ήξερε πολλά για την υπόθεση κι έπρεπε να παραμείνει ανοιχτός σε όλα τα ενδεχόμενα.

Ένας νεαρός ένστολος πλησίασε τον Άλεξ και τη Φριεντρίκα. Η χειραφία του ήταν δυνατή αλλά το χέρι του λίγο ιδρωμένο, και έδειχνε κάπως συγχυσμένος και αβέβαιος. Τους συστήθηκε ως Γιενς. Ο Άλεξ υποψιάστηκε ότι είχε αποφοιτήσει πρόσφατα από τη σχολή της αστυνομίας και ότι αυτή ήταν η πρώτη του υπόθεση. Η έλλειψη πρακτικής εμπειρίας ήταν τρομακτική όταν οι νέοι αστυνομικοί έρχονταν για πρώτη φορά σε επαφή με τη δουλειά τους. Τους πρώτους έξι μήνες, μπορούσες να διακρίνεις ξεκάθαρα τη σύγχυση, και μερικές φορές τον πανικό. Ο Άλεξ σκέφτηκε ότι ο νεαρός αστυνομικός έδειχνε όντως να βρίσκεται στα πρόθυρα του πανικού. Κατά πάσα πιθανότητα αναρωτιόταν κι εκείνος με τη σειρά του για ποιον λόγο βρισκόταν εκεί ο Άλεξ. Οι αστυνόμοι Β' σπάνια εμφανίζονταν για να ασχοληθούν οι ίδιοι με καταθέσεις μαρτύρων. Ή τουλάχιστον όχι σε τόσο αρχικό στάδιο μιας υπόθεσης.

Ο Άλεξ ετοιμαζόταν να δικαιολογήσει την παρουσία του, όταν ο Γιενς άρχισε να μιλάει με γρήγορες κοφτές φράσεις.

«Δεν μας ειδοποίησαν παρά μόνο τριάντα λεπτά αφότου έφτασε το τρένο» είπε με διαπεραστική φωνή. «Και στο μεταξύ σχεδόν όλοι οι επιβάτες είχαν φύγει από την πλατφόρμα. Εκτός απ' αυτούς, δηλαδή».

Με μια σαρωτική κίνηση, έδειξε κάμποσα άτομα που στέκονταν σε κάποια απόσταση από τη γυναίκα που ο Άλεξ πίστευε ότι ήταν η μητέρα του παιδιού. Κοίταξε το ρολόι του. Τέσσερις

παρά είκοσι. Σε λίγο θα έκλεινε μιάμιση ώρα από την εξαφάνιση του παιδιού.

«Έγινε ενδελεχής έρευνα σε όλο το τρένο. Το παιδί, ένα κοριτσάκι έξι χρονών, δεν είναι πουθενά. Και κανείς δεν την είδε. Τουλάχιστον κανείς απ' αυτούς με τους οποίους μίλησα. Στο μεταξύ όλες οι αποσκευές τους είναι ακόμη εκεί. Το κορίτσι δεν πήρε τίποτα μαζί του. Ούτε καν τα παπούτσια του. Ήταν ακόμη στο δάπεδο κάτω από το κάθισμα».

Οι πρώτες σταγόνες της βροχής άρχισαν να πέφτουν στην οροφή αποπάνω τους. Τα μπουμπουνητά ακούγονταν πιο κοντά τώρα. Ο Άλεξ σκέφτηκε ότι δεν θυμόταν να έχει ζήσει χειρότερο καλοκαίρι.

«Η μητέρα του παιδιού είναι αυτή που κάθεται εκεί;» ρώτησε η Φριεντρίκα κάνοντας ένα διακριτικό νεύμα προς την κοκκινομάλλα.

«Ναι» είπε ο νεαρός αστυφύλακας. «Λέγεται Σάρα Σεμπάστιανσον. Λέει ότι δεν πρόκειται να γυρίσει σπίτι της μέχρι να βρούμε το παιδί».

Ο Άλεξ αναστέναξε από μέσα του. Φυσικά η κοκκινομάλλα ήταν η μητέρα του παιδιού. Δεν χρειαζόταν να τα ρωτάς αυτά τα πράγματα, τα ήξερες από μόνος σου, τα διαισθανόσουν. Αλλά η Φριεντρίκα δεν είχε καθόλου διαίσθηση. Ρωτούσε για τα πάντα, και μετά ξαναρωτούσε πάλι απ' την αρχή. Ο Άλεξ ένιωθε τον εκνευρισμό του να μεγαλώνει. Δεν γινόταν έτσι η αστυνομική έρευνα. Η μόνη του ελπίδα ήταν να συνειδητοποιήσει γρήγορα η Φριεντρίκα ότι το επάγγελμα που είχε διαλέξει δεν της ταίριαζε καθόλου.

«Γιατί άργησαν τριάντα λεπτά να καλέσουν την αστυνομία;» συνέχισε η Φριεντρίκα.

Ο Άλεξ τέντωσε τα αυτιά του. Επιτέλους η βοηθός του είχε κάνει μια σημαντική ερώτηση.

Ο Γιενς πήρε μια βαθιά ανάσα. Μέχρι εκείνο το σημείο είχε τις απαντήσεις σε όλες τις ερωτήσεις που του έκαναν οι αξιωματικοί.

«Είναι λίγο παράξενη ιστορία» άρχισε να λέει, προσπαθώντας να μην κοιτάζει επίμονα τη Φριεντρίκα. «Το τρένο καθυστέρησε στο Φλεμινσμπερί παραπάνω από το κανονικό, και η μητέρα κατέβηκε για να κάνει ένα τηλεφώνημα. Άφησε το παιδί στο τρένο επειδή κοιμόταν».

Ο Άλεξ κατένευσε σκεπτικός. «Τα παιδιά δεν χάνονται, τα χάνουν οι μεγάλοι». Ίσως είχε κάνει λάθος για τη Σάρα την κοκκινομάλλα.

«Τέλος πάντων, στην πλατφόρμα την πλησίασε μια κοπέλα, τη Σάρα δηλαδή, και της ζήτησε να τη βοηθήσει με ένα σκυλί που ήταν άρρωστο. Και έτσι η Σάρα έχασε το τρένο. Με τη βοήθεια κάποιου από το προσωπικό, τηλεφώνησε αμέσως στην αμαξοστοιχία και τους ενημέρωσε ότι το παιδί της βρισκόταν στο τρένο και ότι θα έπαιρνε ταξί προκειμένου να φτάσει κατευθείαν στον κεντρικό σταθμό της Στοκχόλμης».

Ο Άλεξ συνοφρυώθηκε.

«Το παιδί είχε εξαφανιστεί ήδη όταν σταμάτησε το τρένο στη Στοκχόλμη, και ο προϊστάμενος της αμαξοστοιχίας μαζί με κάποιους άλλους από το προσωπικό έψαξαν να το βρουν. Ο κόσμος στο μεταξύ έβγαινε από το τρένο, και κανείς σχεδόν από τους επιβάτες δεν προσφέρθηκε να βοηθήσει. Τους βοήθησε κι ένας φύλακας που συνήθως τριγυρίζει έξω από το Μπέργκερ Κινγκ του σταθμού. Όταν η μητέρα έφτασε με το ταξί, την ενημέρωσαν ότι η κόρη της είχε χαθεί. Συνέχισαν την έρευνα. Σκέφτηκαν ότι το παιδί πρέπει να ξύπνησε και να ήταν από τους πρώτους που βγήκαν από το τρένο. Αλλά δεν κατάφεραν να το βρουν πουθενά. Έτσι τηλεφώνησαν στην αστυνομία. Ούτε κι εμείς το βρήκαμε όμως».

«Έκαναν ανακοίνωση από τα μεγάφωνα του σταθμού;» ρώτησε η Φριεντρίκα. «Θέλω να πω, για την περίπτωση που κατάφερε να φύγει από την πλατφόρμα και ήταν κάπου στο κτίριο;»

Ο Γιενς έκανε ένα ζαρωμένο καταφατικό νεύμα, και μετά ένα αρνητικό. Είχαν κάνει ανακοίνωση. Τώρα, αστυνομικοί και εθε-

λοντές έψαχναν όλο τον σταθμό. Οι τοπικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί θα έκαναν έκκληση σε όσους περνούσαν από το κέντρο της πόλης να έχουν τον νου τους για το κορίτσι. Θα επικοινωνούσαν επίσης με τις εταιρίες ταξί. Αν είχε φύγει με τα πόδια, δεν μπορεί να είχε απομακρυνθεί πολύ.

Ωστόσο, κανείς δεν την είχε δει ακόμη.

Η Φριεντρίκα έκανε ένα αργό καταφατικό νεύμα. Ο Άλεξ κοίταξε τη μητέρα που καθόταν στο μεγάλο μπλε κουτί. Έδειχνε τσακισμένη.

«Κάντε ανακοίνωση και σε άλλες γλώσσες, όχι μόνο στα σουηδικά» είπε η Φριεντρίκα.

Οι δυο άντρες την κοίταξαν σηκώνοντας τα φρύδια.

«Υπάρχει πολύς κόσμος εδώ που δεν έχει μητρική γλώσσα τα σουηδικά. Μπορεί να την είδε κάποιος. Κάντε την ανακοίνωση και στα αγγλικά. Και στα γερμανικά και τα γαλλικά, αν γίνεται. Ίσως και στα αραβικά».

Ο Άλεξ έκανε ένα επιδοκιμαστικό νεύμα κι έριξε στον Γιενς ένα βλέμμα που του έδινε να καταλάβει ότι έπρεπε να ακολουθήσει τις εντολές της Φριεντρίκα. Ο Γιενς απομακρύνθηκε βιαστικά, κατά πάσα πιθανότητα τρέμοντας στη σκέψη ότι έπρεπε να βρει κάποιον που να μιλά αραβικά. Η δυνατή βροχή είχε μουσκέψει τον κόσμο που ήταν μαζεμένος στην πλατφόρμα, ενώ τα μπουμπουνητά είχαν μετατραπεί σε δυνατούς κεραυνούς. Ήταν μια απαίσια μέρα ενός απαίσιου καλοκαιριού.

[Πρόζα, πλοκή και χαρακτήρες αριστοτεχνικά φτιαγμένοι... Οι αναγνώστες θα ανυπομονούν για την επόμενη περιπέτεια της συναρπαστικής ηρωίδας Φριεντρίκα Μπέργιμαν. **]** PUBLISHERS WEEKLY

Ένα λάθος αλλάζει τα πάντα...

Στα μέσα ενός βροχερού σουηδικού καλοκαιριού, κάποιος αρπάζει ένα κοριτσάκι από ένα τρένο γεμάτο επιβάτες. Αν και υπήρχαν εκατοντάδες δυνητικοί μάρτυρες, κανείς δεν πρόσεξε την απαγωγή. Η σοκαρισμένη μητέρα του είχε μείνει πίσω στον προηγούμενο σταθμό εξαιτίας μιας σειράς γεγονότων που φαίνονται συμπτωματικά. Το προσωπικό του τρένου ειδοποιήθηκε και πρόσεχε το κοιμισμένο παιδί. Όμως όταν το τρένο μπήκε στον Κεντρικό Σταθμό της Στοκχόλμης, το κορίτσι είχε εξαφανιστεί. Ο αστυνόμος Άλεξ Ρεστ και η ειδική ομάδα του, με τη βοήθεια της αναλύτριας Φριεντρίκα Μπέργιμαν, αναλαμβάνουν την υπόθεση. Αρχικά φαίνεται να είναι μια κλασική σύγκρουση μεταξύ χωρισμένων γονιών για την κηδεμονία της κόρης τους· γρήγορα όμως μετατρέπεται στον χειρότερο εφιάλτη της ερευνητικής ομάδας — την καταδίωξη ενός ιδιοφυούς και ανελέητου δολοφόνου.

[Μια από τις καλύτερες νέες σκανδιναβές συγγραφείς. Εξαιρετική πλοκή, υποβλητική και καλοδουλεμένη. **]** LOS ANGELES TIMES

[Διαθέτει την αρετή της καλής αστυνομικής λογοτεχνίας: λειτουργεί σαν καθρέφτης που αντικατοπτρίζει τα βάθη της ψυχής μας και του χαρακτήρα μας. **]** BOOK HIM DANNØ

B P A B E I O S T A B I L O 2 0 1 0

ISBN 978-960-566-004-8

9 789605 660048

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6004